

HULESKOVEN

Jeg har altid været glad for at gå lange ture, og er heldig at have mange ruter i mit lokalområde syd for Brabrand sø, et område som jeg kender som min egen bukselomme. Det kan være helt meditativt at trave afsted, og et af årets højdepunkter er en tur på flere dage sammen med en gruppe gamle venner, hvor vi tager hvert år tager 60 km langs Vesterhavet. Ruten starter ved den tyske grænse og slutter på Grenen v. Skagen. Det er umuligt at gå fejl. Det er bare ned på stranden dreje næsen mod nord - og gå. Det kan jeg anbefale.

Med coronapandemien blev der trængsel på mine lokale ruter. Gående, løbende, cyklende pludselig var trafikken forøget så voldsomt, at det meditative smuttede. Opmærksomheden skulle være på de andre, der nærmede sig fra alle sider, og som man skulle passere uden at komme for tæt på. Der var svært at brokke sig over, så jeg besluttede mig til at opspore nye ruter, der måske var mindre trafikerede. De findes og med hjælp fra nettet kan man finde frem til, hvordan man kommer ind på ruterne, der f.eks. følger gamle kirkestier hen over marker og langs markskel.

I min søgning stødte jeg flere gange på navnet True Skov. Jeg er så gammel, at jeg faktisk kan huske, at den blev anlagt tilbage i 1994, og har fra motorvejen flere gange noteret mig, at det begyndte at ligne en skov. At tage til True Skov for at trave en tur havde slet ikke strejft mig tidligere, man går jo ikke tur på noget, der ligner en planteskole. Behovet for at finde nye ruter sendte mig på en prøvetur.

Den første tur til skoven var i bil, hvor jeg parkerede på en P-plads, der hedder Vinterens Hjerter. Stedets navn refererer til et stort land art projekt, som billedhuggeren Jørn Rønnaustod bag. I 2003 hvor skoven endnu var helt ung, blev der plantet en lang række takstræer, der set fra luften danner linjerne i et hjerte. Den historie kendte jeg på forhånd, så den var med til at sende mig afsted.

Jeg kom dog ikke langt fra parkeringspladsen, før jeg blev mere end forundret over skovens struktur. Opvokset på landet klods op af et stort skovområde ved jeg jo godt, hvordan en skov skal se ud, men det her var helt anderledes. Jeg fandt ind på en sti og travede afsted, mens jeg nysgerrigt kiggede mig omkring. Træerne var trods alt så store, at det lignede en skov, men der var alligvel noget galt.

I store dele af af True Skov er træerne plantet i så præcise rækker og geledder, at fantasier om forstmænd og kvinder med store støvler og militærbaggrund begynder at rumle i hovedet. I True skov er det ikke bare juletræerne, der står opmarcheret i snorlige rækker. I True Skov er det et vilkår for alle de træer, der har fået en plads. Selv egen der som træ fremstår som sindbillede på det langsomme, det furede, det krogede det romantiske, det naturlige. Egetræerne står i snorlige rækker og er endnu så unge og ranke, at kommende furer og kroge fremkommer som utænkelige forstyrrelser.

Således provokeret gik jeg videre ad stien, der tydeligvis var af nyere dato. Andre planlæggere må være kommet til med blik for andre gangarter end march. Stien snor sig afsted og laver det ene sving efter det andet. Det virker næsten, som om stien undskylder den stive orden og forsøger at få os til at glemme den.

Alene den oplevelse er hele turen værd. Det er fint at gå rundt i True Skov og med sig selv diskutere, hvad der er natur, og hvad der er kultur og ikke mindst registrere, hvor meget natur og kultur er flettet ind i hinanden. Hjemme i haverne diskuterer vi ivrigt om havernes skal omlægges, så der bliver mere plads til biodiversiteten og mindre plads til golde fliseområder. Lignende diskussioner må føres i forstkredse for det er markant, hvordan f.eks. væltede træer får lov til at blive liggende og bliver til righoldige miljøer for mange af de insektarter og andre smådyr, der i dag er truet.

True Skov er en ung skov og man kan håbe på, at den med alderen kan vokse sig mere rummelig i alle forståelser.

Jeg var begyndt at vænne mig til synet og traskede lystigt afsted, indtil jeg pludselig måtte standse op. Hvad sker der? Stien førte mig frem mod en konstruktion, der både adskilte sig og samtidig på en sær måde spillede op til skovens særlige struktur. Hvad man kalder sådan en konstruktion ved jeg ikke, men det fremstår som et hegn, der er formet af visne grene og pinde flettet omkring nogle pæle, der holder det hele på plads. Lige den dag på det tidspunkt med det særlige lys var det så forunderligt og smukt, at jeg blev helt målløs. Det var tydeligvis så gennemtænkt og velformet som en skulptur, der ikke kunne tænkes bedre. Ved nærmere eftersyn blev det klart, at formen nærmest er en halvcirkel med nogle åbninger, så man nemt kan passere gennem og komme videre ind i skoven.

Inden for halvcirklen stod der nogle få trækævlere, som med ryglæn og det fineste pileflet inviterer til at sætte sig ned og tage en pause.

En mand var igang med at stramme op på hegnet og ham kom jeg i snak med. Det blev til mange sløjfer på, hvorfor det er så godt at være udendørs, hvorfor vi må passe på miljøet. Manden i skoven var Bent Vinkler, som jeg havde hørt om, men aldrig mødt. Han er én af landets dygtigste pileflettere, og har en kolossal erfaring med sig. Bent nøjes ikke med at lave kurve, han udformer med samme præcision større opgaver, der bedre kan karakteriseres som land art.

Siden da har jeg flere gange cyklet omkring skoven for at se, hvordan projektet udviklede sig. Trods corona og masser af skyer på himlen, så er jeg fortsat solgt til stanglakrids. Mine egne huler fra barndommen dukkede og som gammel pædagog er jeg helt forført ved tanken om et sted, hvor børn må bygge huler, og lade dem blive stående. De skal ikke ryddes op inden frokost, men kan stå der i flere år, hvis de er godt bygget. Det perspektiv var alligevel så stærkt, at jeg som tidligere redaktør af Århus Pædagoger straks tænkte: den historie skal i bladet.

Med til historien skal også, at Bent Vinkler har lavet flere huler, som man kan lade sig inspirere af. De står der i skoven og oser af overskud og glæde ved naturen. Der er detaljer, der er næsten rørende smukke, men først og fremmest giver de lyst til selv at prøve sig af med hulebyggeriet. Grene til at bygge nye huler af ligger der i rå mængder mellem træerne. Således opløftet gik jeg tilbage ad stierne med en større tiltro til at True Skov bliver et attraktivt for byens indbyggere børn såvel som voksne. Tak til Naturstyrelsen og Aarhus kommune for initiativet med hulebyen og de andre tiltag.

Tag selv en tur derud og se det. Flere steder er der nu bygget shelters, hvor det er muligt at lave bål til at lune sig ved eller bruge ilden til at varme den medbragte mad. Sådan en tur kan nemt komme til at tage en hel dag, hvis man har børn med. God tur.

Claus Jensen- clausjensen@me.com